

Dragoș Vodă cel bătrân

Mihai Eminescu

Dragoș-vodă cel bătrân
Pe Moldova e stăpân,
Și domnind cu toată slava
Șede-n scaun la Suceava,
La Suceava lăudată,
Cu ziduri înconjurată,
Zid de piatră nalt și gros,
Că pe el merg cinci pe jos
Și au loc cu de prisos;
Că merg trei călări alături
Și mai au loc pe de lături
Caii mândri să și-i joace
Când încolo, când încoace,
Iar din negri trunchi de stâncă
Peste valea cea adâncă,
Pe deasupra de cetate,
De biserici și palate,
Stă domneasca cetățuie,
Ce cu crestele-i se suie,
Repezite înspre nori
Peste codri sunători,
Cu-a ei ziduri, cu-a ei bolți
Și cu turnuri pe la colți,
Ziduri grele și cu creste
Cum au fost și nu mai este.
Printre arcurile grele,
Printre negrele zăbrele
Abia soarele străbate
Între tinzi întunecate;
În pereți de piatră goală
Au înfipt făclii de smoală,
Fumegând, cu flăcări roșii
Luminează-ntunecoșii
Stâlpi de piatră grei și suri
Unde-atârnă armături,
Arătând a lor rugină
Sub făclia de rășină,
Paveze, mănuși leite,
Caște mândre, poleite,
Și pieptare, obrăzare
Și arcuri de vânătoare.
Iar în fundul sălii drepte
Se-nalță pe șapte trepte

Tronul Domnului creștin,
Acoperit de-un baldachin,
Iară-n jețul auriu
Șede Dragoș brumăriu,
Barba albă până-n brâu,
Cu ochi negri viforoși;
Coroana de aur roș
Strălucind frumos pe frunte
Peste pletele cărunte;
Pe-a hlamidei sale cute
Flori de aur sunt cusute;
Și cu fața înțeleaptă
Și cu schiptru-n mâna dreaptă.
Ochii mândri și-i îndreaptă.
Iar l-a tronului picioare
Se înșiră pe covoare
Jețuri de lemn dat la strug
Săpate cu meșteșug;
Ici șese, colo șese,
Pentru boierii alese.
La a tronului său scări
Șed în două părți boieri
Așezați, dup-a lor trepte,
Ca poruncile-i s-aștepte.
Vornicul Țării-de-Jos
Sta în scaun luminos,
Un bătrân și blând moșneag
Cu albastrul lui toiag,
Ce-i cu aur împletit
Cu pietre acoperit;
Iar de-aceasta mai în sus
Vornicul Țării de sus;
Sta cu părul colilie
Pârcălabul de Chilie,
Și cu genele lui albe
Pârcălab Cetății Albe,
După aceștia mai vin
Pârcălabul din Hotin.
Cel din Neamț și de la Vrance
Rezemat stătea pe lance,
Dar pe toți i-ntrece în slavă
Pârcălabul de Suceavă.
Și astfel, jur-împrejur,
Șed în blănuri de samur,
Cu pieptare la un fel
Și cu mânici de oțel.
Cei ce-n lume se înalță
Cizme roșie încalță,

Cizme roși împintenate
Și pieptare-mplătoșate,
Cămăși de zale mărunte,
Ce par ca focuri de munte,
Cine-n oaste are cârmă
Poartă cămașă de sârmă...